

Tro er tillid

Tro er fast tillid, til man håber. Tro kræver ikke bevis. Det er pointen i søndagens prædiken tekst, hvor discipel Thomas både vil se og røre ved Jesus, vil se naglemærkerne i hans hænder og stikke fingrene i dem, for at kunne tro på hans opstandelse

Efter sin opstandelse påskemorgen har Jesus vist sig for sine disciple. De har alle undtagen disciplen Thomas set ham. Thomas hører siden sin venner fortælle om deres oplevelse, men han har svært ved at tro på, at det skulle være sandt. Jesus møder igen op i disciplenes kreds, hvor Thomas nu denne gang også er tilstede. Og Jesus giver ham mulighed for at få syn for sagen og mulighed for at mærke efter.

Thomas bliver ofte benævnte tvivleren, men egentlig er det ikke tvivlen, der først behersker ham. Det er kravet om synligt og mærkbart bevis. Kun det, som kan ses, røres og findes har gyldighed, intet andet. Thomas vil have bevis for, at Jesus virkelig er opstanden.

Jeg kan i en vis forstand godt forstå Thomas' krav, men den, der har en sådan livsopfattelse, kan næppe kaldes tvivler, han har derimod et forenklet livssyn. Han forveksler nemlig tro med viden og forenkler dermed den gave, troen er.

Tro er forbundet med tillid, og der derfor heller ingen grund til at gøre troen vanskeligere end den er. Den behøver ikke håndgribelig bevis. Tro handler blot om at kaste sig ud i livet, leve i tillid til Gud og tage ansvar for sin næste.

Det ligger som en tendens i tiden kun at tilkende det, som måles og vejes, gyldighed. Livet bliver imidlertid også derefter. Det, som dybest set betyder noget for mennesker: kærlighed, venskab, glæde og fællesskab er ikke målbart, og de kan ligefrem ødelægges af krav om bevis på det ene eller det andet. Med andre ord, det største i livet, kan du ikke få greb om med selv nok så megen viden og klogskab.

To meget missionerende ateister Anders Stjernholm og Simon Nielsen Ørregaard er fornyligt udkommet med en bog, hvori de forsøger at overbevise vi danskere om, at vi i virkeligheden, de fleste af os, er ateister. Jeg vil modsat dem påstå, at det er meget mere enkelt at tro, end du måske går rundt og tror. Og prædiketeksten i dag fortæller faktisk herom: Disciplen Thomas bliver mødt af den opstandne Jesus, og Jesus giver ham virkelig chancen for at mærke efter, stikke fingeren i Jesu sår. Men hvorvidt Thomas gør det eller ej, fortæller teksten ikke. Vi hører kun Thomas straks sige: "Min herre, min Gud". Thomas kaster sig ud på troens hav, kan slet ikke lade være, idet Guds søn møder ham. Sådan sker det, når livet møder så.

Elof Westergaard, biskop Ribe